

GYŐRI LÁSZLÓ

Beszéd a világ költőihez

Világ nagyságosai, költők, a nagyvilág,
az egész Föld kerekének hangot adói,
nagyok, akik magyarul is szóltok mihozzánk,
magyarokhoz, akiket sok próbán át idehoztak
alázatos szívvel, hű formába öntve
a mieink, nyelvünk káprázattal teli tudói,
akik élénk hajtogatták bízvást
a ti szavaitokat, óriások,
tudtok-e róla, tudtátok-e még elevenen,
hogyan a mi lapályainkon is szóltok?
Lapályon élünk? Lapályon él a magyar nyelv,
a mi költészetünk csekély híreivel,
arccal a föld felé, földre tekintve,
ti, akiket nem győznék felsorolni,
mind éltek, mind lélegeztek a mi
tüdönkkel, egyek lettetek velünk,
tudtok-e róla?

A mi lélegzetünk
frissít-e bárkit a külső világon?
Tudunk magunkról, postakész, körbezsinegelt,
körülmadzagozott kartondobozokba téve
a mi ajándékaink, a versek,
a mi szavainkkal. Itt a karácsony!
Tudunk magunkról, betöltöttük azt, amit
be lehetett tölteni egyáltalán,
és ha nem lehetett, mert némává tett,
ami ránk ült, általatok szóltunk, oltalmaztatok,
vittétek a sorsunk, rajtatok gördültünk előre,
de közbül azért a mi görgőink is forogtak.
Tudunk magunkról, kell tudnunk, mást nem tehetünk,
vittétek a sorsunk, s mi vittük a ti beszédeteket.

Sokan vagyunk, akik ugyanígy.
A világrészek hajlékaiban
hány költő tolong ismeretlenül!
Nem díj teszi a költőt, az erő,
egy kis nyelvben is mennyi titokzatos lélek
világra ontani készen.
Küldjük, amit tudunk, olyan az ajándék,
amilyenek vagyunk.
Verseink olyanok, amelyet megérdemlünk.
Aki tudja, hogy a versnek tétje van,
a téttel egyenlően erős.



Az 1970-es évek elején

Sorsunk ugyanaz, egy időben élünk,
az idő egyformává, eggyé alakít.
Világ nagyságosai, költők,
nyúljunk át egymás határain,
szorítsuk le a pátoszt, pántot rá,
úgy legyen!